

Arrest

nr. 224 845 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. PARMENTIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2017 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk. Op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 24 juli 2017 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de bijlage 13septies. Bij arrest nr. 190.060 van 25 juli 2017 verwerpt de Raad de vordering. Op 30 juli 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

Op 19 juli 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : X(...)

voornaam : M(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☒ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 14.02.2017 (bijlage 13qq van 9.02.2017). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd door het CGVS negatief afgesloten.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene op 19.07.2017 door PZ Antwerpen werd gevraagd waar zijn partner X(...) E(...) en kinderen (die tevens in illegaal in België verblijven), op dit moment waren. Betrokkene verklaarde aan de politie dat zijn partner en kinderen momenteel voor een maand op vakantie in Albanië zijn. Politie Antwerpen is op 19.07.2017 tevens nazicht gaan doen op het adres waar betrokkene verblijft. Uit dit nazicht bleek dat er niemand thuis was. In die zin betekent een verwijdering van betrokkene geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan, die omwille van hun verknochtheid samen worden behandeld.

“EERSTE MIDDEL:

Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de artikelen 1, 62, 74/11, 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 8 EVRM. Schending van artikel 11 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Machtsoverschrijding.

Artikel 62, lid 1 Vw bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Het motiveringsbeginsel is ook een algemeen rechtsbeginsel in het administratief recht en vereist onder meer naast de verplichting op zich om te motiveren (de kenbaarheid van de motieven), de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en de vereiste dat de aangevoerde motieven redelijk moeten zijn. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131-171). Aan de materiële motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zoals hierna zal blijken.

De reden voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar luidt als volgt: (...).

Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1. Het inreisverbod van drie jaar wordt gegeven in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid vreemdelingenwet. Aan verzoeker verweten dat hij een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, een bijlage 13qq van 09.02.2017, niet heeft opgevolgd. Verzoeker betoogt hieronder dat de gegeven motivering faalt, en strijdig is met de bepalingen in de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij noch de beslissing inzake zijn asielaanvraag noch de bijlage 13qq heeft ontvangen op zijn adres te Nieuwstad 6, bus 3, 2000 Antwerpen. Van de beslissing asielaanvraag heeft zijn advocaat na de beroepstermijn kennis kunnen nemen dankzij het CGVS en de wet op de openbaarheid van bestuur; de bijlage 13quinqies is tot op heden is nooit onder ogen van verzoeker of zijn advocaat gekomen. Ongeacht de mogelijks geldige wijze van kennisgeving van de beslissing van de kant van gedaagde, staat vast dat verzoeker wel degelijk stappen aan het ondernemen is om zijn verblijf te regulariseren. Sinds hij op de hoogte is van de niet-overwegingname van zijn asielaanvraag, in maart 2017, zet verzoeker zich in om bewijzen en getuigenissen te verzamelen om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen die wel in overweging wordt genomen. Doordat zijn vrouw kort terug in Albanië is voor haar doodzieke moeder, is duidelijk geworden dat haar familie het nog steeds noodzakelijk vindt om verzoeker te doden, omdat hij als katholiek niet hoort te trouwen met hun dochter, een moslima. Het motief dat een eerder bevel door verzoeker niet werd opgevolgd, wordt willekeurig gehanteerd. Gedaagde kan niet beweren dat onder de huidige omstandigheden en gezien het korte tijdsverloop sinds hij vernomen heeft dat zijn asielaanvraag werd afgewezen, verzoeker in alle redelijkheid geacht wordt kwade wil te tonen en niet vrijwillig te gaan vertrekken. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zonder nuancering besluit dat een termijn voor vrijwillig vertrek absoluut niet kan en dat verzoeker bijgevolg opgesloten dient te worden, toont een schrijnend gebrek aan proportionaliteitsafweging, een dwangverwijdering si net allerm minst proportioneel.

2. Gedaagde negeert ook volledig dat de vorige beslissing tot verwijdering een bijlage 13quinqies betreft, automatisch afgeleverd binnen de beroepstermijn van een asielprocedure. Er wordt dus verwezen naar een beslissing waarvan de uitvoering in feite onmogelijk is. Overigens wordt in artikel 1 van de Vreemdelingenwet 'een beslissing tot verwijdering' - zoals genoemd in de beslissing-gedefinieerd. Artikel 1 .Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder : "(...) 6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;" Samengelezen met artikel 74/11, §1, tweede lid en de feiten van de zaak, concludeert verzoeker dat er geen sprake is van het eerder niet opvolgen van een beslissing tot verwijdering, gezien de bijlage 13qq niet als een beslissing tot verwijdering kan worden beschouwd in de zin van de Vreemdelingenwet: een bijlage 13qq kan immers de illegaliteit van het verblijf niet vaststellen, gezien verzoeker op het moment dat het bevel is genomen, zich nog in een opschortende

beroepstermijn bevindt en aldus niet in illegaal verblijf is. Dat verzoeker wegens onwetendheid over de negatieve beslissing geen beroep heeft ingediend, doet daaraan geen afbreuk. Verzoeker verwijst naar het feit dat tijdens de beroepstermijn tegen een niet inoverwegingname, een asielzoeker in procedure is, en dus niet als illegaal verblijvend kan beschouwd worden. Bijgevolg is ingevolge de definitie de bijlage 13quinquies evenmin een beslissing tot verwijdering en is de motivering in de bestreden beslissing niet geldig. Overweging 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, bepaalt zeer duidelijk (eigen onderlijning): “Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (2), mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken in deze omstandigheden toch een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert aan verzoeker wordt naast het artikel 1 van de Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG ook het non-refoulementbeginsel en het principe *patere legem quam ipse fecist* miskend. Dit principe gebiedt de administratie zich aan de bestaande regels te houden (zie o.a. RvV, 25 november 2011, nr. 34.791). De kritiek van verzoeker wordt door advocaat-generaal Mengozzi bij het Hof van Justitie (cfr. *infra*). Verzoeker verwijst naar de prejudiciële vraag gesteld door de Raad van State aan het Hof van Justitie, in de zaak C-181/16 *Sadikou Gnandi* tegen Belgische Staat. De vraag die centraal staat is of een bijlage 13quinquies, afgeleverd wanneer nog een schorsend beroep openstaat tegen een weigering vluchtelingenstatus, een schending vormt van artikelen 5 en 13 Terugkeerrichtlijn alsook artikel 47 Handvest. Verzoeker bevindt zich in een gelijkaardig geval als beschreven in de prejudiciële vraag van de RvS: de niet-inoverwegingname van zijn asielaanvraag werd aangetekend verstuurd op 30.01.2017 en de bijlage 13quinquies is naar verluidt op 09.02.2017 genomen en enige dagen later aangetekend verstuurd, zijnde binnen de beroepstermijn van 15 dagen na kennisgeving! In een conclusie stelt advocaat-generaal Mengozzi: “100. Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging de vraag van de Raad van State (België) te beantwoorden als volgt:

„Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, met name artikel 2, lid 1, en artikel 5 ervan, alsook de beginselen van non-refoulement en effectieve rechterlijke bescherming, die respectievelijk zijn neergelegd in artikel 19, lid 2, en in artikel 47, eerste alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, staan eraan in de weg dat een terugkeerbesluit als bedoeld in artikel 6, lid 1, van die richtlijn wordt uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de zin van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en die krachtens het Unierecht en/of het nationale recht gemachtigd is in de lidstaat te blijven waar hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, tijdens de termijn voor het instellen van het in artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 bedoelde rechtsmiddel tegen de afwijzing van dat verzoek en, wanneer dit rechtsmiddel tijdig is ingesteld, tijdens het onderzoek daarvan. Richtlijn 2008/115 alsook de beginselen van non-refoulement en effectieve rechterlijke bescherming staan er daarentegen niet aan in de weg dat een dergelijk terugkeerbesluit ten aanzien van een dergelijke onderdaan wordt vastgesteld na verwerping van dat rechtsmiddel, tenzij deze onderdaan krachtens het nationale recht gemachtigd is in de betrokken lidstaat te blijven in afwachting van de definitieve uitkomst van de asielprocedure.” (...). Gedaagde heeft haar macht in het kader van artikel 74/14 Vreemdelingenwet overschreden. Bovendien zijn ook de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

3 Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.” Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. Een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek dringt zich op wanneer wordt afgeweken van de normale termijn. In casu is geen sprake van een dergelijke afweging. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu toonde verzoeker aan dat gedaagde wel degelijk de feiten in zijn dossier niet correct heeft beoordeeld en in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen dat een inreisverbod niet gepast is; in dit opzicht verwijst verzoeker naar het tweede onderdeel van het middel, betreffende het hoorrecht: bovenstaande is exact hetgeen via het hoorrecht van verzoeker zou zijn kunnen uitgelegd worden, teneinde een andere uitspraak binnen de discretionaire bevoegdheid (uit artikel 74/14 Vreemdelingenwet) van gedaagde te kunnen verkrijgen. Op zich is het betwistbaar dat een eenmalig niet-opvolgen van een eerdere beslissing tot verwijdering, aangetekend verstuurd tijdens de asielprocedure, onder artikel 74/11 §1, tweede lid Vw. valt, en een reden kan zijn waarom een persoon wordt ontzegd opnieuw het land binnen te komen. Er is minstens sprake van een foutieve interpretatie van het artikel en een gebrekkige motivering. Bovendien kan absoluut niet beweerd worden dat verzoeker 'hardnekkig' niet aan de terugkeerverplichting voldoet: een bevel is opgestuurd aan verzoeker, in het kader van zijn asielprocedure! 'Geen gevolg geven aan een eerdere beslissing tot verwijdering' is een begrip dat niet lichtzinnig kan gehanteerd worden, zeker in het licht van wat in het vorige subonderdeel is ontwikkeld. De opgegeven argumenten gaan noch principieel noch concreet op. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod. Dat art. 74/11, § 1 als volgt luidt: (...). In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat verzoeker "hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen" 'geen enkel motief heeft om alsnog in België te verblijven, 'in het belang van immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkenen om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel'... Dat uit de letter van de wet blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft. Dat uit de motivering geenszins blijkt dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, en geheel in tegenstelling tot de feiten (het opsturen van 1 bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de asielprocedure!!), beweert dat verzoeker, hardnekkig is! Dat art. 74/11, §2, tweede alinea bepaalt dat "de minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen". Dat de mogelijkheid van een tweede asielaanvraag wegens gegronde vrees voor vervolging, wanneer tegen de eerste wegens omstandigheden geen beroep is aangetekend, een humanitaire reden is in de zin van art. 74/11, §2 Vw. Dat er niet wordt gemotiveerd waarom gezien de gezinssituatie van verzoeker, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Het is niet omdat vrouw en kinderen niet thuis zijn dat dit niet mee in de overweging dient te worden genomen. Verzoeker ziet overigens ook niet in hoe 'het belang van de immigratiecontrole' kan bijdragen aan de proportionaliteitstoets. Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen. Dat de materiële motiveringsplicht derhalve is geschonden. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

TWEEDE MIDDEL:

Schending van art. 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Schending van het hoorrecht en het beginsel audi alteram partem. Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

1. Dat art. 74/11 Vw. een omzetting is van art. 11 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, gedaagde rekening dient te houden met de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt: (...). Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen. Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dat verzoeker niet gehoord is geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat hem op 20.07.2017, een dag na de bestreden beslissing, een vragenformulier werd overhandigd met betrekking tot zijn familiale situatie. Dit is niet van invloed geweest op de bestreden beslissing, deze was immers al genomen. Indien verzoeker tijdig gehoord was geweest, was de bestreden beslissing wellicht

niet genomen. Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM. Dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval (de gezinssituatie van verzoeker) zoals art. 74/11 Vw. voorschrijft. Dit blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft in casu een discretionaire bevoegdheid; zij kan ook beslissen om géén inreisverbod op te leggen. Door eenvoudigweg te kiezen voor het opleggen van een inreisverbod maakt zij duidelijk de tweede optie niet te hebben onderzocht. Dat indien verzoeker gehoord was geweest, hij gedaagde er van op de hoogte kunnen brengen dat hij een tweede asielaanvraag wilde indienen, dat vrouw en kinderen daarom terugkomen, omdat het leven van verzoeker nog steeds acuut in gevaar is in Albanië in het kader van bloedwraak. Verzoeker had kunnen verwijzen naar het feit dat hij een tweede asielaanvraag aan het overwegen was, dat hij bewijzen aan het verzamelen was, dat zijn leven in gevaar was. Verzoeker had kunnen wijzen op het feit dat zijn vrouw en kinderen niet op vakantie waren, zoals door de politie is genoteerd geweest, maar wel haar doodzieke moeder zijn gaan verzorgen en in ieder geval terugkomen naar België, gezien verzoeker in geen geval kan terugkeren naar Albanië, waar zijn fysieke integriteit wordt bedreigd door zijn schoonvader. Maar hij werd niet gehoord in het licht van het bevel noch het inreisverbod. Het invullen van een document over zijn familie voor de politie, in het kader van een vaststelling illegaal verblijf, heeft niet dezelfde waarde als een gehoor door de gemachtigde van de minister, die immers beslist over de maatregel die ten opzichte verzoeker wordt genomen. Bovendien is verzoeker laaggeletterd. Vernielde elementen hadden, zo verzoeker gehoord was geweest, tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven, in het bijzonder in het licht van het non-refoulementbeginsel. Minstens zou de belangenafweging anders zijn uitgevallen. Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het inreisverbod, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt daar het minstens van de kans berooft een tweede asielaanvraag in te dienen, die hij aan het voorbereiden was. Ook zijn gezinsleven wordt ernstig verstoord door een gedwongen terugleiding en verbod opnieuw in te reizen. De bestreden beslissing zou dan waarschijnlijk niet zijn genomen. Dat het hoorrecht werd geschonden. Dit is nog des te meer het geval daar het afleveren van een inreisverbod, en zeker met de maximumtermijn van drie jaar, geen automatisme mag zijn, maar behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij.

2. Overigens is in de bestreden beslissing geen werkelijk onderzoek van artikel 74/13 vreemdelingenwet of geen fair balance toets op basis van artikel 8 EVRM gemaakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). Verzoeker verwijst naar het tweede onderdeel van dit middel (over het hoorrecht). Verzoeker heeft in België een gezin, zijn vrouw en twee dochters. Het feit dat die niet thuis waren, zoals in de beslissing onder deel 'driejaar' volstaat niet opdat gedaagde kan stellen dat artikel 8 niet geschonden is. Dat is een totale verwringing van het idee van een beschermenswaardig gezinsleven. In geen enkele wet staat dat uw gezin of familie thuis moet zijn op het moment dat u gehoord wordt, opgepakt wordt en dat u een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd. Het gaat niet op dat verwerende partij in het onderdeel van de duur van het inreisverbod een vreemde passage inlast over het niet schenden van artikel 8 EVRM, waar in de basisbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, geen proportionaliteitsafweging in het licht van het privé- en gezinsleven van verzoeker wordt gemaakt. Dit privé- en familieleven is dus niet ernstig in acht genomen bij de beslissing, laat staan dat er enige fair balance toets is gemaakt. Verzoeker verwijst onder meer ook naar arrest nr. 168 126 van 24 mei 2016 van de RvV, punt 3.3.2., waarbij de beslissing (inreisverbod) verbroken werd omdat geen rekening werd gehouden met alle aspecten van het gezinsleven. Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het privé- en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoeker te dwingen terug te keren naar Albanië. Dat de 'immigratiecontrole' en de beweerdde hardnekkigheid hierbij zwaarder uitvallen dan zijn recht asiel aan te vragen en zijn gezinsleven, is absoluut niet redelijk. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Aan deze plicht is hier overduidelijk niet voldaan."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° (...)

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 juli 2019 gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat *“een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”* Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de minister aldus het bevel van 19 juli 2019 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

Verzoeker betoogt dat hij geen kennis heeft gehad van de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinqies). Verzoeker voert aan dat laatstgenoemd bevel tot op heden *“nooit onder ogen van verzoeker of zijn advocaat is gekomen”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinqies) per aangetekend schrijven aan het door verzoeker opgegeven adres werd toegestuurd. Terwijl in de stukken van het administratief dossier een door verzoeker ondertekende SEFOR-identificatiefiche zit. In de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen en gesteld dat verzoeker door de Stad Antwerpen geïnformeerd werd over de betekenis van het betekende bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de bijlage 13quinqies nog niet eerder onder ogen zou hebben gekregen. Verzoeker was minstens reeds sedert maart 2017 op de hoogte van het feit dat hij het grondgebied diende te verlaten. Niettemin dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich niet bereid heeft getoond vrijwillig gevolg te geven aan de terugkeerverplichting, hetgeen des te meer klemt nu hij in het inleidend verzoekschrift aangeeft verder in België te willen verblijven. In zoverre verzoeker meent dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij nog geen gevolg gaf aan de eerdere verwijderingsmaatregel, merkt de Raad op dat minimaal vier en halve maand verstreken zijn waarin verzoeker kennis had van de op hem rustende terugkeerverplichting. Er kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat er sprake is van een *“kort tijdsverloop”* waarbinnen van verzoeker niet redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat hij reeds vrijwillig het grondgebied zou hebben verlaten.

Verzoeker betoogt dat een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinqies) niet zou kunnen worden beschouwd als een verwijderingsmaatregel, omdat een dergelijk bevel niet de illegaliteit zou kunnen vaststellen gelet op het feit dat deze wordt betekend gedurende het lopen van een opschortende beroepstermijn.

De kritiek van verzoeker kan niet worden gevolgd. Noch het gegeven dat de beroepstermijn tegen de beslissing van de Commissaris-generaal nog loopt, noch het daadwerkelijk indienen van een beroep, heeft tot gevolg dat de gemachtigde van de minister geen beslissing zou mogen nemen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de vreemdeling die een weigeringsbeslissing (van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus) van de Commissaris-generaal heeft gekregen.

De vaststelling dat de Commissaris-Generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de vreemdeling heeft geweigerd volstaat, om een vreemdeling die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Dit is conform artikel 7 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (B.S. 17.02.2012), dat een artikel 6/1 heeft ingevoegd in de wet van 12.01.2007, met volgende inhoud:

“§2 Ten laatste 5 dagen na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen biedt het Agentschap een eerste maal de terugkeerbegeleiding aan, waarbij aan de asielzoeker informatie verstrekt wordt met betrekking tot de mogelijkheden inzake het terugkeertraject.” Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd”*. Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen. Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar. Gelet op het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quiquies) ook uitdrukkelijk werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan enkel worden vastgesteld dat wel degelijk de illegaliteit van het verblijf werd vastgesteld, waarna aan verzoeker een terugkeerverplichting werd opgelegd. Er valt niet in te zien om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quiquies) niet als een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen worden begrepen. De kritiek van verzoeker is in essentie wetskritiek. Het is gericht tegen het feit dat de gemachtigde in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quiquies) dient af te geven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag geen oordeel vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker heeft nagelaten om beroep aan te tekenen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quiquies). Het loutere feit dat in het kader van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie inmiddels een conclusie werd opgesteld door advocaat-Generaal MENGIOZZI, betekent niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de vigerende verblijfsreglementering niet moet toepassen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat nergens uit blijkt waarom hem een inreisverbod van drie jaar zou worden opgelegd. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt de gemachtigde van de staatssecretaris immers het volgende: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd door het CGVS negatief afgesloten. Tijdens de arrestatie van de betrokkene op 19.07.2017 door PZ Antwerpen werd gevraagd waar zijn partner X(...) E(...) en kinderen (die tevens in illegaal in België verblijven), op dit moment waren. Betrokkene verklaarde aan de politie dat zijn partner en kinderen momenteel voor een maand op vakantie in Albanië zijn. Politie Antwerpen is op 19.07.2017 tevens nazicht gaan doen op het adres waar betrokkene verblijft. Uit dit nazicht bleek dat er niemand thuis was. In die zin betekent een verwijdering van betrokkene geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* Waar verzoeker aanhaalt dat er niet gemotiveerd is waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd, kan opgemerkt worden dat

volgens artikel 74/11, §1 niet bepaald wordt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn van inreisverbod wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van 3 jaar indien er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (wat in casu het geval is). Er wordt wel vermeld in artikel 74/11 dat er rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat gebeurd is zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor drie jaar omvat. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de partner en kinderen van verzoeker geen verblijfsrecht in het Rijk hebben, zodat niet kan worden voorgehouden dat er sprake zou zijn van een beschermingswaardig gezinsleven in België. Verzoeker toont niet concreet aan dat het gezinsleven niet in Albanië kan worden beleefd. Dit blijkt ook uit het feit dat de echtgenote van verzoeker, met hun kinderen, in Albanië verbleven op het ogenblik dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit geldt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker op 12 januari 2017 afstand heeft gedaan van haar asielaanvraag (zie het schrijven van 30 januari 2017 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen). De afstand van de asielaanvraag impliceert dat de echtgenote van verzoeker omwille van haar familieband met verzoeker geen vrees voor vervolging heeft. Dit biedt de mogelijkheid om het gezinsleven in Albanië te beleven.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker, wiens eerste asielaanvraag niet in overweging werd genomen, toont niet concreet aan dat hij bij terugkeer naar Albanië het voorwerp zal uitmaken van een schending van artikel 3 van het EVRM. Te dezen kan nogmaals opgemerkt worden dat verzoekers echtgenote (met de kinderen) in Albanië is en dat zij afstand heeft gedaan van haar eerste asielaanvraag. Verzoeker kan in deze omstandigheden bezwaarlijk concreet aannemelijk maken dat hij het voorwerp van vervolging zal uitmaken omwille van de houding van zijn schoonfamilie.

De aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Inzake de hoorplicht stelde de Raad van State (RvS 3 februari 2016, nr. 233.719):

“Het Hof [van Justitie] heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt volgens het Hof dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een

administratieve procedure een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen: *“Tijdens de arrestatie van de betrokkene op 19.07.2017 door PZ Antwerpen werd gevraagd waar zijn partner X(...) E(...) en kinderen (die tevens in illegaal in België verblijven), op dit moment waren. Betrokkene verklaarde aan de politie dat zijn partner en kinderen momenteel voor een maand op vakantie in Albanië zijn. Politie Antwerpen is op 19.07.2017 tevens nazicht gaan doen op het adres waar betrokkene verblijft. Uit dit nazicht bleek dat er niemand thuis was.”*

Verzoeker werd verhoord door de lokale politie te Antwerpen en had dus de mogelijkheid om in dit kader nuttig voor zijn belangen op te komen. Het loutere feit dat de partner en kinderen van de verzoekende partij niet met vakantie zouden zijn in Albanië, doch aldaar zijn teruggekeerd om de zieke moeder van de partner te verzorgen, doet geen afbreuk aan de essentie van de vaststelling dat de partner en kinderen op dit ogenblik in Albanië verblijven. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat werd genoteerd dat de partner en de kinderen niet zouden willen terugkeren naar België. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat de partner en kinderen voor een maand op vakantie zijn in Albanië.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar Albanië benadrukt de Raad dat deze elementen het voorwerp uitmaakten van een recente asielaanvraag, in het kader waarvan verzoeker over de mogelijkheid beschikte om alle nuttige elementen dienaangaande aan te voeren.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Hij kan niet worden gevolgd dat het kunnen uiten van de aspecten van zijn privé- en gezinsleven en de gevolgen van een inreisverbod hierop een andere afloop had teweeg gebracht. Deze elementen worden immers uitvoerig besproken in de bestreden beslissing. Verzoeker laat na aan te geven welke informatie hij dan wel had aangebracht die van invloed op de bestreden beslissing kon zijn, laat staan een andere afloop had teweeggebracht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 en 8 EVRM en de overige wetsbepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC